

ผลการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถ
ในการจำรูปพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้

ลิตาพันธุ์ เดชสูงเนิน*

ธงชัย สมบูรณ์**

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถ
ในการจำรูปพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยมีวัตถุประสงค์
เพื่อ (1) เพื่อศึกษาการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถในด้
การจำพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ (2) เพื่อเปรียบเทียบ
ความสามารถในการจำรูปพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและ
หลังการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถในการจำรูป
พยัญชนะไทย และ (3) เพื่อศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อพัฒนา
ความสามารถในการจำรูปพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้ คือ นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ซึ่ง
กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดแก้วฟ้า สังกัดคณะกรรมการ
การศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ตำบลธรรมเสน อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี
จำนวน 2 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ (1)
แผนการจัดการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา (2) แบบประเมินความสามารถในการจำรูป
พยัญชนะไทย โดยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล แล้วนำมาเสนอในรูปแบบค่า
ร้อยละ และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

*นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษาเพื่อการพัฒนา เอกจิตวิทยาครูการศึกษาพิเศษ ภาควิชาพื้นฐานการศึกษา คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

**รองศาสตราจารย์ ดร.ประจำวิชาพื้นฐานการศึกษา อาจารย์ที่ปรึกษา

ผลการศึกษาพบว่า

1. ความสามารถในการจำรูปพยัญชนะไทยของเด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้โรงเรียนวัดแก้วฟ้า สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ตำบลธรรมเสน อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี โดยภาพรวมแล้วพบว่าอยู่ในระดับดี
2. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการจำรูปพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถในด้านการจำรูปพยัญชนะไทย หลังการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาพบว่า ความสามารถในการจำรูปพยัญชนะไทยหลังการทดลองสูงขึ้น

บทนำ

ภาษา คือ เสียงที่เปล่งออกมาเป็นคำพูด หรือเป็นสัญลักษณ์ใช้เขียนเพื่อการสื่อความหมาย ความคิด ความรู้สึกซึ่งกันและกันในสังคมเดียวกัน ดังนั้นภาษาจึงเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อความหมาย ความเข้าใจซึ่งกันและกันเพื่อสัมพันธ์ภาพอันดีของกลุ่มคนในสังคมนั้นๆ นอกจากนี้แล้วภาษายังเป็นสิ่งที่ช่วยให้คนในสังคมมีความผูกพันซึ่งกันและกันอีกด้วย

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติไทย เป็นมรดกอันล้ำค่าของชาติและยังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล และเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ ด้วยเหตุนี้คนไทยทุกคนจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อให้มีพัฒนาการทางด้านภาษาทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน จนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ และยังเป็นการสืบทอดมรดกทางด้านภาษาให้ดำรงอยู่คู่ชาติไทยต่อไป

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 ทรงมีพระราชอัจฉริยภาพทางด้านภาษาเป็นอย่างยิ่ง พระองค์ทรงใช้ภาษาไทยได้อย่างยอดเยี่ยม และยังทรงห่วงใยต่อภาษาไทย ดังเช่นพระราชดำรัสที่ทรงพระราชทานในการประชุมทางวิชาการของชุมนุมภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม พุทธศักราช 2505 ในตอนหนึ่งว่า

“...ภาษาไทยนั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ ภาษาทั้งหลายเป็นเครื่องมือของมนุษย์ชนิดหนึ่ง คือเป็นทางสำหรับแสดงความคิดเห็นอย่างหนึ่ง เป็นสิ่งที่สวยงามอย่างหนึ่ง เช่นในทางวรรณคดี เป็นต้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องรักษาไว้ให้ดี ประเทศไทยนั้นมีภาษาของเราเองซึ่ง

ต้องวางแผน ประเทศใกล้เคียงของเราหลายประเทศมีภาษาของตนเอง แต่พวกเขาก็ไม่แข็งแรง เขาต้องพยายามหาทางที่จะสร้างภาษาของตนเองไว้ให้มั่นคง เราโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้...” (ออนไลน์, ค้นเมื่อ 12 ตุลาคม 2560)

คงจะเห็นได้ว่า หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของการจัดการศึกษาไทยได้กำหนดให้ผู้เรียนเรียนรู้ 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ ดังนี้ สาระการเรียนรู้ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ การงานอาชีพและเทคโนโลยี และภาษาต่างประเทศ จะเห็นได้ว่ากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้แรกที่โรงเรียนจะต้องจัดการเรียนการสอนให้แก่ผู้เรียนเพื่อสร้างพื้นฐานในด้านความรู้ ความคิด ทักษะพื้นฐานในการใช้ชีวิต ทักษะการสื่อสาร การประกอบอาชีพ และการเห็นคุณค่าและภูมิใจในภาษาประจำชาติไทย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551, หน้า 8-10)

ในปัจจุบันนี้พบว่าในชั้นเรียนจะมีเด็กมีปัญหาในเรื่องอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งถือได้ว่าเป็นปัญหาหนึ่งของเด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ซึ่งภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disability) นี้เกิดจากความผิดปกติของกระบวนการทางจิตวิทยาอย่างหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษา การพูด การเขียน หรือการคำนวณทางคณิตศาสตร์ (ผดุง อารยวิญญู, 2544, หน้า 2) โดยภาวะบกพร่องนี้เริ่มสังเกตได้ตั้งแต่เด็กนักเรียนเรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษา โดยคู่ได้จากพัฒนาการทางด้าน การพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำ และการคำนวณ ในเด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ี้จะมีระดับสติปัญญาอยู่ในเกณฑ์ปกติ หรือสูงกว่าเกณฑ์ปกติ แต่มีปัญหาในการเรียนรู้ในบางด้าน หรือหลายด้านรวมกัน จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ และในภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ี้ไม่ได้เกิดจากภาวะบกพร่องทางการได้ยิน การมองเห็น บกพร่องทางสติปัญญา หรือการขาดโอกาสทางการศึกษา

เด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการอ่าน (Dyslexia) จะมีปัญหาในด้านทักษะทางการอ่าน การออกเสียง การสะกดคำ ทักษะด้านการเขียน รวมถึงมีความสับสนในพยัญชนะที่มีความคล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะพยัญชนะไทยซึ่งมีทั้งหมด 44 ตัว และมีพยัญชนะที่มีความคล้ายคลึงกันหลายตัว เช่น ก, ฅ, ฆ หรือ ผ, ฝ, พ, ฟ เป็นต้น ซึ่งภาวะบกพร่องนี้ ทำให้เด็กนักเรียนที่มีความบกพร่องไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนในชั้นเรียนเท่าที่ควร เนื่องจากทักษะในการจำพยัญชนะไทยเป็นทักษะแรกๆที่เด็กนักเรียนต้องจำ เพื่อการเรียนรู้ภาษาไทยในระดับที่สูงขึ้นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ทฤษฎีการเรียนรู้พหุปัญญา (Theory of Multiple Intelligence) เสนอโดยคาร์คเนอร์ นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน เชื่อว่าเด็กๆ มีความสามารถที่หลากหลายซึ่งสามารถพัฒนาและส่งเสริมให้ดีขึ้นได้ ถ้าได้รับการฝึกฝนและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ความสามารถของเด็กตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาแบ่งออกเป็น 8 ประเภท ได้แก่ ความสามารถด้านภาษา (Linguistic Intelligence) ความสามารถด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical-Math Intelligence) ความสามารถด้านดนตรี (Musical Intelligence) ความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence) ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-Kinesthetic Intelligence) ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ (Interpersonal Intelligence) ความสามารถด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ความสามารถด้านธรรมชาตินิยม (Naturalistic Intelligence) การจัดชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาจะทำให้สามารถจัดกิจกรรมได้อย่างหลากหลาย และมีประสิทธิภาพ

เด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ นั้นจัดเป็นเด็กที่มีความพิการ 1 ใน 9 ประเภทตามพระราชบัญญัติการจัดการศึกษาสำหรับคนพิการ พ.ศ.2551 ซึ่งมีสิทธิได้รับการศึกษาเช่นเดียวกับเด็กปกติทั่วไป และต้องมีการจัดการศึกษาให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของเด็กอีกด้วย เนื่องจากเด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ มีข้อจำกัดในการเรียนรู้ จำตัวอักษร หรือคำศัพท์ต่างๆ ได้อย่างจำกัด ผู้สอนจึงมีความจำเป็นต้องจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับปัญหาของผู้เรียน เพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ และเพื่อให้เด็กนักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพของตัวเอง

การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ มีความจำเป็นต้องจัดการเรียนการสอนให้หลากหลายตามความสนใจและภาวะบกพร่อง ซึ่งไม่สามารถจัดการเรียนการสอนเหมือนกับเด็กปกติทั่วไปได้ เนื่องจากเด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้มีวิธีการเรียนรู้หรือการจำแตกต่างจากเด็กปกติทั่วไป การจัดการเรียนการสอนจึงต้องอาศัยชุดกิจกรรมที่มีความหลากหลายตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อให้เกิดการเรียนรู้และจดจำ นอกจากนี้แล้วกิจกรรมที่หลากหลายจะช่วยให้เด็กเรียนสนใจในการเรียน ไม่เกิดความเบื่อหน่าย ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เป็นการประยุกต์โดยใช้สื่อต่างๆ ตั้งแต่ 2 สื่อขึ้นไป บูรณาการความรู้เข้าด้วยกัน หากนำชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาเข้ามาใช้กับเด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้แล้ว เด็กนักเรียนสามารถเรียนรู้และพัฒนาความสามารถตามศักยภาพของตนเองได้

ด้วยปัญหาความสับสนตัวพยัญชนะของเด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ นั้น เป็นอุปสรรคสำคัญในการอ่าน การเขียน การสะกดคำ และการเรียนในระดับที่สูงขึ้น จึงทำให้ การเรียนการสอนแบบปกติไม่ตอบสนองความสามารถในการเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่อง ดังนั้น การใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาจะเป็นแนวทางหนึ่งที่น่าสนใจนำมาใช้กับ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ จะเห็นได้ว่าชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาจะ ประกอบไปด้วยกิจกรรมเสริมการเรียนรู้หลากหลาย ซึ่งสามารถช่วยให้เด็กนักเรียนที่มีภาวะ บกพร่องทางการเรียนรู้เกิดการเรียนรู้จากการสัมผัส จากการเคลื่อนไหว เป็นต้น เมื่อการเรียนรู้มี หลากหลายจึงทำให้เกิดความสนใจ และความแตกต่างระหว่างพยัญชนะต่างๆ จนทำให้เกิดการ เรียนรู้และการจำพยัญชนะนั้นๆ ได้

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาผลการใช้ชุดกิจกรรมตาม แนวทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถในด้านการจำรูปพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มี ความบกพร่องทางการเรียนรู้ เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถได้อย่างเต็ม ศักยภาพของตนเอง และเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนด้านการจำรูปพยัญชนะ ไทยให้ดีขึ้น

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถในด้านการจำรูปพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการจำรูปพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถในด้านการจำรูปพยัญชนะไทย
3. เพื่อศึกษาผลของการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถในการจำรูปพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้

ขอบเขตของการศึกษา

1. กลุ่มประชากร

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดแก้วฟ้า สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ตำบลธรรมเสน อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี จำนวน 39 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ที่มีปัญหาด้านการจำรูปพยัญชนะไทย มีระดับสติปัญญาปกติและไม่มีคามพิการซ้ำซ้อนที่กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดแก้วฟ้า สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ตำบลธรรมเสน อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี จำนวน 2 คน เลือกโดยการเฉพาะเจาะจง

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ คือ ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา

ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการจำรูปพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้

นิยามคำศัพท์

1. การใช้ชุดกิจกรรม หมายถึง ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อฝึกทักษะการจำพยัญชนะไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ประกอบการเรียนการสอนสำหรับเด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4

2. ทฤษฎีพหุปัญญา หมายถึง ความสามารถของเด็กที่สามารถพัฒนาได้ ตามแนวทฤษฎีของโฮเวิร์ด การ์ดเนอร์ ซึ่งแบ่งได้เป็น 8 ประเภท ได้แก่ ความสามารถด้านภาษา (Linguistic Intelligence) ความสามารถด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical-Math Intelligence) ความสามารถด้านดนตรี (Musical Intelligence) ความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ (Spatial Intelligence) ความสามารถด้านร่างกายและการเคลื่อนไหว (Bodily-Kinesthetic Intelligence) ความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ (Interpersonal Intelligence) ความสามารถด้านการเข้าใจตนเอง (Intrapersonal Intelligence) ความสามารถด้านธรรมชาตินิยม (Naturalistic Intelligence)

3. ความสามารถในการจำ หมายถึง ความสามารถในการจำรูปและสามารถออกเสียงพยัญชนะไทยได้ และสามารถอ่านเขียนได้อย่างถูกต้องของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ที่มีความสับสนในพยัญชนะไทย

4. นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการคัดกรองว่ามีความบกพร่องในด้านการจำรูปพยัญชนะไทย โดยนักเรียนมีสติปัญญาในระดับปกติ และไม่มี ความพิการซ้ำซ้อนอื่นใด ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนวัดแก้วฟ้า สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ตำบลธรรมเสน อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลของการศึกษาในครั้งนี้ทำให้ทราบขั้นตอนในการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีหูปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถในการจำรูปพยัญชนะไทย สามารถทำให้นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้สามารถจำพยัญชนะไทยได้เพิ่มมากขึ้น

2. ผลของการศึกษาในครั้งนี้สามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานในการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีหูปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถในด้านการจำรูปพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ได้

3. ผลของการศึกษาในครั้งนี้สามารถนำไปเป็นแนวทางให้สถาบันการศึกษาได้ใช้พัฒนานักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ต่อไป

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ระยะก่อนทดลอง

1.1 ผู้ศึกษาขอให้บัณฑิตวิทยาลัยออกหนังสือติดต่อโรงเรียนวัดแก้วฟ้า สังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ตำบลธรรมเสน อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี เพื่อขออนุญาตให้เด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อทำการทดลองและดำเนินการวิจัย

1.2 นำรายชื่อเด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์มาเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 2 คน โดยมีวิธีการดังนี้

1.2.1 สัมภาษณ์ครูประจำชั้น ครูประจำวิชาเรื่องปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 และคัดเลือกนักเรียนที่มีปัญหาด้านการเรียนเข้ามา 2 คน หลังจากนั้นครูประจำชั้น และครูประจำวิชากรอกแบบการซักประวัติเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กมากที่สุด โดยเฉพาะข้อมูลด้านการเรียน และพฤติกรรมเมื่ออยู่ที่โรงเรียน

1.2.2 สัมภาษณ์ผู้ปกครอง เกี่ยวกับประวัติการเจ็บป่วย การคลอด การเกิด อุบัติเหตุ การเลี้ยงดู และพฤติกรรมเมื่ออยู่ที่บ้าน

1.2.3 ทำการคัดแยกเด็กโดยใช้แบบตรวจสอบรายการเพื่อคัดแยกเด็กที่มีความต้องการพิเศษ (ศรียา นิยมธรรม, 2547) ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

1.3 ผู้ศึกษาทำการทดสอบนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการจำพยัญชนะไทย โดยให้นักเรียนอ่านพยัญชนะไทยจากบัตรรูปพยัญชนะทั้งหมด 44 ตัว ผลปรากฏว่า นักเรียนมีปัญหาด้านการอ่านและการจำพยัญชนะ กถก คดตค พฟฝ ขชช บป สรูปได้ว่า เด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการจำพยัญชนะไทย มีความสับสนในพยัญชนะไทยที่มีความคล้ายคลึงกัน รวมทั้งหมด 16 ตัว

2. ระยะเวลาดำเนินการทดลอง

2.1 ผู้ศึกษาได้จัดทำชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการจำพยัญชนะไทย โดยผู้ศึกษาได้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 30 นาที ในช่วงการสอนซ่อมเสริม

2.2 ดำเนินการจัดกิจกรรมตามชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา ฝึกกับเด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที

ผลการศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในด้านการจำพยัญชนะไทยโดยใช้แนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ โรงเรียนวัดแก้วฟ้าสังกัดคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ตำบลธรรมเสน อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี ดังข้อมูลที่ปรากฏ ดังนี้

ผลการทดลองความสามารถในการจำพยัญชนะไทยตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ก่อนและหลังใช้ชุดกิจกรรมพบว่าคะแนนหลังการทดลองจะสูงกว่าก่อนการทดลองในช่วงระหว่าง 7-12 คะแนน

ผลการทดลองระยะติดตามผลความสามารถในการจำพยัญชนะไทยตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาของเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้พบว่ามามีเด็กนักเรียน 1 คนได้คะแนนต่ำกว่าการทดสอบหลังเรียน ส่วนเด็กนักเรียนที่เหลือได้คะแนนสูงกว่าการทดสอบหลังเรียน โดยมีคะแนนอยู่ระหว่าง 7-12 คะแนน

ชุดกิจกรรมที่ 1 หัดเขียนเรียนรู้ การทดสอบหลังเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยได้สูงขึ้น โดยมีคะแนนระหว่าง 3-4 คะแนน จากคะแนนรวม 16 คะแนน ส่วนระยะติดตามผลได้คะแนนอยู่ระหว่าง 3-4 คะแนน ซึ่งไม่แตกต่างกับคะแนนทดสอบหลังเรียน

ชุดกิจกรรมชุดที่ 2 ประดิษฐ์อักษรสวย หลังการทดสอบหลังเรียน พบว่าเด็กนักเรียนทั้ง 2 คนได้คะแนน 2 คะแนน ซึ่งไม่แตกต่างกับการทดสอบก่อนเรียน ส่วนการทดสอบในระยะติดตามผลปรากฏว่ามีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 2-4 คะแนน ซึ่งทำให้เห็นว่าคะแนนในชุดกิจกรรมที่ 2 ไม่แตกต่างจากการทดสอบก่อน หลัง เรียน

ชุดกิจกรรมชุดที่ 3 ตามหาพยัญชนะกันเถอะ พบว่าการทดสอบหลังเรียนมีคะแนนอยู่ระหว่าง 1-3 คะแนน และระยะติดตามผลมีคะแนนระหว่าง 2-4 คะแนน แสดงให้เห็นว่าการใช้ชุดกิจกรรมชุดที่ 3 ทำให้พัฒนาการทางด้านการจำพยัญชนะไทยไม่แตกต่างกัน

สรุปและอภิปรายผล

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการด้านการจำพยัญชนะไทยหลังจากใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาสูงขึ้น
2. เปรียบเทียบความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาหลังได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมสูงกว่าก่อนได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม

3. เปรียบเทียบระยะติดตามผลการทดลอง 4 สัปดาห์พบว่า เด็กนักเรียนมีความสามารถในการจำรูปพยัญชนะไทยสูงขึ้นหลังจากได้รับการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา

อภิปรายผล

จากการสรุปผลการศึกษา เรื่องผลการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาเพื่อพัฒนาความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3-4 โรงเรียนวัดแก้วฟ้า ตำบลธรรมเสน อำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี พบว่าความสามารถในการจำพยัญชนะไทยของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้หลังได้รับการสอนมีความสามารถในการจำพยัญชนะไทยสูงกว่าก่อนการทดลอง เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แสดงให้เห็นว่าชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญานั้นช่วยให้เด็กนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสามารถในการจำพยัญชนะไทยสูงขึ้น เนื่องจากวิธีการสอน โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญานั้นเป็นสื่อการเรียนรู้ที่สามารถจูงใจให้เด็กสนใจบทเรียนมากกว่ากิจกรรมอื่นๆ สอดคล้องกับแนวคิดของ ยศวิน กุลด้วง (2550) กล่าวไว้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้หลังการพัฒนาด้านทักษะภาษาไทยตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญา หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศัชชาดา ธงสินธุศักดิ์ (2555) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการใช้โปรแกรมการสอนแบบบูรณาการตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน และการเขียนในวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ พบว่า หลังสิ้นสุดการทดลอง กลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน และการเขียนในวิชาภาษาไทยสูงกว่าก่อนทดลอง

ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1. จากการศึกษา พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา เพื่อเพิ่มความสามารถในด้านการจำของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ สามารถพัฒนาความสามารถในการจำของเด็กนักเรียนได้สูงขึ้น ดังนั้น ครูจึงควรนำการจัดชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญามาใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความสามารถด้านอื่นๆ ของเด็กนักเรียนต่อไป
2. ในการอธิบายการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ครูผู้สอนควรใช้คำศัพท์เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน เสียงดังฟังชัด

3. จากการทดลอง พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้จะมาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เช่น พ่อแม่แยกทางกัน พ่อแม่ไปทำงานต่างถิ่น เด็กต้องอยู่กับปู่ ย่า ตา ยายเป็นผลให้นักเรียนเกิดปัญหาทางการเรียนรู้ มีความสนใจในการเรียนน้อย ครูควรให้ความใกล้ชิดและสร้างแรงจูงใจให้เด็กศรัทธาในตัวผู้สอน และเกิดความสนใจในการเรียนเพิ่มขึ้น

4. ในการจัดชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา ผู้สอนควรคำนึงถึงความสามารถของผู้เรียนเป็นสำคัญ การนำความสามารถทางปัญญาที่ผู้เรียนมีอยู่มากำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างให้นักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้มีความสามารถทางภาษาเพิ่มมากขึ้น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรทดลองในเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ในระดับที่สูงกว่าหรือต่ำกว่า และมีจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่มากขึ้น

2. ควรนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา ไปใช้ในเด็กที่มีความบกพร่องด้านอื่นๆ บ้าง

3. ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อเปรียบเทียบผลการใช้ชุดกิจกรรมตามแนวทฤษฎีพหุปัญญา กับเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยใช้ชุดกิจกรรมอื่นๆ เพื่อหาข้อดีและข้อจำกัดของแต่ละชุดกิจกรรม ซึ่งจะช่วยให้มีทางเลือกในการให้ความช่วยเหลือกับเด็กที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*.

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

คัชชาดา ชงสินธุศักดิ์. (2555). *ผลการใช้โปรแกรมการสอนแบบบูรณาการตามแนวทฤษฎีพหุปัญญาที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่าน และการเขียนในวิชาภาษาไทยของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. (2537). พระราชดำรัส “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่าด้วยภาษาไทยและความสำคัญของหนังสือ”. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก :

http://bangkokideaeasy.com/informations/attt/index.php?op=dynamiccontent_detail&dynamiccontent_id=10948. (วันที่ค้นข้อมูล 12 ตุลาคม 2560).

ยศชวิน กุลด้วง. (2550). *การพัฒนาทักษะภาษาไทยตามแนวคิดทฤษฎีพหุปัญญาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. ราชบัณฑิตสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพมหานคร: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชันส์.

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2542). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

Gardner, H. (1983). *Frames of mind: The theory of multiple intelligences*. New York: Basicbook.